

Sygn. akt **III RC 132/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący **SSR Mirosław Rogowski**

Protokolant **Dorota Osojca**

po rozpoznaniu w dniu 09 grudnia 2016r. w Kamiennej Górze

sprawy z powództwa **M. B.– W.**

przeciwko **D. W.**

o przyczynianie się do zaspokajania potrzeb rodziny

I. zasądza od pozwanego **D. W.** na rzecz powódki M. B.– W., na zaspokojenie potrzeb rodziny kwoty po 700,00 zł (siedemset złotych) miesięcznie, za okres od 01.09.2016r. do 06.11.2016r. z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki,

II. oddala powództwo w zakresie roszczenia za okres do 06.11.2016r.,

III. zawiesza postępowanie w zakresie świadczeń żądanych od 07.11.2016r.,

IV. koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie znosi,

V. zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze) kwotę 70,00 zł tytułem kosztów sądowych,

VI. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. III RC 132/16

UZASADNIENIE

Powódka M. B.– W. wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego D. W. kwoty 1.400 zł miesięcznie na zaspokojenie potrzeb rodziny, począwszy od 1 lipca 2016 r. Żądanie pozwu uzasadniła tym, że pozwany, na którym spoczywał główny ciężar utrzymania rodziny, opuścił ją w dniu 27. 06. 2016 r. i zaprzestał zaspokajania jej potrzeb materialnych. Podniosła, że jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i samodzielnej egzystencji. Utrzymuje się ze świadczenia rentowego i dodatku pielęgnacyjnego. Pozostał z nią również 12 letni syn, którego musi utrzymywać.

W odpowiedzi na pozew (k.87 – 90) pozwany wniósł o oddalenie powództwa zarzucając, że z powodu zupełnego i trwałego rozpadu pożycia stron kwestie alimentacyjne powinny zostać rozstrzygnięte w postępowaniu rozwodowym. Zauważył, że powódka ma swoje źródło utrzymania, które powinno wystarczyć dla zaspokojenia jej potrzeb, jeżeli zrezygnuje z życia ponad stan. Uznał, że oboje powinni natomiast zaspokajać potrzeby małoletniego syna, które określił na 700 zł miesięcznie. Podniósł, że swój obowiązek alimentacyjny wobec niego wykonuje przez zakupywanie mu potrzebnych i rzeczy. Zwrócił uwagę na swoją trudną sytuację materialną wynikającą z niskich dochodów.

W piśmie procesowym z 7. 12. 2016 r. (k. 105) pozwany zwrócił się o zawieszenie postępowania z dniem 4. 11. 2016 r. z uwagi na zawisłość sprawy rozwodowej.

Sąd ustalił:

Od 19. 06. 2004 r. M. B.– W.i D. W. pozostają w związku małżeńskim, z którego pochodzi małoletni O. W., ur. (...)

dowód: odpis aktu małżeństwa – k. 5,

odpis aktu urodzenia – k.6.

Do 27. 06. 2016 r. rodzina zamieszkiwała razem w domu będącym własnością powódki w K. przy ul. (...) i utrzymywała się ze środków pochodzących z dochodów każdego z małżonków, gromadzonych na wspólnym koncie bankowym. Pozwany wpłacał na to konto kwoty około 3.000 zł miesięcznie uzyskane swoim staraniem. Powódka natomiast uzyskiwała świadczenie rentowe i dodatek pielęgnacyjny. Wymienionego dnia pozwany opuścił rodzinę, wyprowadzając się ze wspólnie zamieszkiwanego domu. Zaprzestał też wpłacania pieniędzy na wspólne konto bankowe i partycypowania we wspólnych wydatkach (**okoliczności niesporne**).

M. B.– W. jest osoba bardzo schorowaną. Cierpi na zespół parkinsonowski i dystonię w przebiegu encefalopatii efedronowej oraz szereg innych poważnych schorzeń. Pozostaje z tego powodu w stałym leczeniu. Jest często hospitalizowana. Została zaliczona do kategorii osób niepełnosprawnych o znacznym stopniu niepełnosprawności. Jest całkowicie niezdolna do pracy i do samodzielnej egzystencji. Otrzymuje świadczenie rentowe w wysokości 1.100 zł miesięcznie i dodatek pielęgnacyjny – 208,67 zł.

dowód: decyzje rentowe – k. 59, 62 – 63,

orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 60,

orzeczenie o niepełnosprawności – k. 61,

karty informacyjne leczenia szpitalnego – k. 64, 65.

Powódka ponosi koszty utrzymania domu, w tym opłaty mediów: 130 zł miesięcznie za energię elektryczną około 40 zł za wodę, 98 – 442 zł miesięcznie za gaz w zależności od zużycia, 24 zł za wywóz odpadów, 553 rocznie podatku od nieruchomości.

dowód: wyczerpanie i faktury – k. 30, 31, 32, 33, 34.

Małoletni syn stron – O. W. ma 11 lat jest ogólnie zdrowym dzieckiem, a jego potrzeby są typowe dla wieku. Na stałe przebywa z matką i na co dzień pozostaje na jej utrzymaniu. Wakacje spędził jednak w zasadzie z ojcem, pozostając na jego utrzymaniu. D. W. zakupuje mu też niektóre akcesoria szkolne i finansuje realizację części zainteresowań i korepetycje językowe. Utrzymuje z nim kontakt (**okoliczności niesporne**).

D. W. ma 39 lat. Jest zdrowym, zdolnym do pracy i zaradnym mężczyzną. Zatrudniony jest na stanowisku ślusarza – spawacza w firmie (...) w C., za wynagrodzeniem 1850 zł brutto (1350 zł netto). Nie posiada majątku, poza starym samochodem. Po opuszczeniu rodziny zamieszkał w wynajętym mieszkaniu za które płaci 350 zł miesięcznie czynszu. I ponosi opłaty eksploatacyjne.

dowód: zaświadczenie o zarobkach – k. 91,

umowa najmu – k. 93 – 94,

zeznania pozwanego – k. 110 (00:13:54 – 00:23:17).

W dniu 7. 11. 2016 r. przed Sądem Okręgowym w Jeleniej Górze zawisła sprawa rozwodowa pomiędzy stronami **(zapisek urzędowy – k. 108).**

Sąd zważył:

Postępowania w sprawach o alimenty i o rozwód pomiędzy tymi samymi stronami nie mogą się toczyć jednocześnie. Zgodnie z art. 445 par. 1 k.p.c. postępowanie o zaspokojenie potrzeb rodziny wszczęte - jak przedmiotowe – przed wytoczeniem powództwa o rozwód, ulega z urzędu zawieszeniu z chwilą wytoczenia powództwa o rozwód co do świadczeń za okres od jego wytoczenia i podlega podjęciu dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania w tej sprawie.

Dlatego też – na podstawie powołanego przepisu Sąd zawiesił postępowanie co do świadczeń żądanych od dnia 7. 11. 2016 r. W pozostałej części powództwo podlegało rozpoznaniu.

Roszczenie powódki znajduje uzasadnienie w przepisie art. 27 k.r.o. Konkretyzuje on obowiązek współdziałania małżonków dla dobra założonej przez nich rodziny wynikający z art. 23 k.r.o. Stanowi, że w czasie trwania małżeństwa oboje małżonkowie mają obowiązek, każdy według swych sił i możliwości majątkowych i zarobkowych, przyczynić się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli. Nie jest przy tym istotne dla samej zasady, jak układają się relacje małżeńskie i jaki jest stan stosunków pomiędzy małżonkami, zwłaszcza w sytuacji gdy – jak w przedmiotowej sprawie - w skład rodziny wchodzi małoletnie dziecko. Odejście D. W. od rodziny nie zwalnia go zatem od obowiązku łożenia na jej utrzymanie. Szczególny obowiązek spoczywa na nim ze względu na stan zdrowia małżonki, brak możliwości funkcjonowania bez pomocy innych osób oraz brak możliwości zarobkowania. Źródła finansowania jej utrzymania ograniczone są jedynie do świadczenia rentowego i dodatku opiekuńczego w łącznej wysokości 1.308 zł miesięcznie.

D. W. natomiast jest jeszcze młodym mężczyzną (39 lat), zdrowym i zaradnym – jak sam stwierdził. Posiada stałe źródło utrzymania w postaci wynagrodzenia za pracę w firmie (...) w wysokości najniższej płacy krajowej oraz inne, nieujawnione źródła utrzymania. W sumie w okresie wspólnego zamieszkiwania przekazywał na wspólne konto kwoty po około 3.000 zł miesięcznie i to na nim spoczywał główny ciężar utrzymania rodziny. Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego, że kwoty przekraczające udokumentowane wynagrodzenie za pracę pochodziły z darowizn od członków rodziny, biorąc pod uwagę wymienione wyżej atuty D. W. do utrzymywania się swoim staraniem oraz regularność wpłat kwot po 3.000 zł na wspólne konto. Kwoty te leżą zdecydowanie w zasięgu możliwości zarobkowych pozwanego. Nie ma podstaw do przyjęcia, że po opuszczeniu rodziny, możliwości te uległy zmniejszeniu, skoro nie wykonuje opieki nad poważnie chorą żoną i w mniejszy, niż poprzednio sposób wykonuje osobiste starania o utrzymanie i wychowanie syna. Małoletni O. W. ma dopiero 11 lat. Jego osobiste potrzeby są już w związku z tym znaczne, chociaż jeszcze nie bardzo duże. Można zgodzić się z twierdzeniem pozwanego, że dla ich zaspokojenia potrzeba około 700 zł miesięcznie, tak aby zapewnić mu stopę życiową zbliżoną do stopy życiowej rodziców. Nie ulega wątpliwości, że w pewnym, aczkolwiek niewielkim stopniu ojciec te potrzeby finansuje przez zakup niektórych artykułów szkolnych, czasem odzieży oraz artykułów spożywczych przy okazji pobytów syna u niego oraz przez opłacanie niektórych zainteresowań i przyjemności.

Niewątpliwie, opuszczenie rodziny spowodowało u pozwanego nowe wydatki związane z organizacją sobie nowego miejsca zamieszkania i odrębnym zaspokajaniem innych potrzeb egzystencjalnych. Życie na dwa domu jest bezsprzecznie bardziej kosztowne.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że pozwany powinien wspierać opuszczoną rodzinę kwotą 700 zł miesięcznie, w okresie od 1 września do 6 listopada 2016 r. Kwota ta będzie możliwa do uiszczenia przez D. W. i po uwzględnieniu dochodów powódki da jej sumę przekraczającą 2.000 zł, pozwalającą na zaspokojenie w odpowiednim zakresie i na odpowiednim poziomie potrzeb rodziny w tym czasie, bez uwzględniania w jej składzie pozwanego.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało w tej sytuacji oddaleniu. Jeśli idzie o żądanie za okres od 1 lipca do sierpnia 2016 r., czyli sprzed miesiąca, w którym powództwo zostało wytoczone, to M. B.W. nie wykazała, ani nawet nie podjęła próby wykazania, że potrzeby rodziny nie zostały zaspokojone. Bezsporne przy tym jest, że okres wakacji syn stron spędził z rodziną ojca, na jego koszt.

O kosztach procesu pomiędzy stronami Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. uwzględniając, że powództwo zostało uwzględnione jedynie w połowie i za okres tylko 2 miesiące, co ma wpływ na ustalenie wartości przedmiotu sporu (art. 22 k.p.c.) i w konsekwencji – wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika.

Orzeczenie o kosztach sądowych znajduje uzasadnienie w art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c.